

Het gekruiste handschrift

Zingen: Psalm 103 : 7
Zingen: Psalm 86 : 6
Lezen: Kol. 2 : 1 t/m 15
Zingen: Psalm 40 : 4 en 8
Zingen: Psalm 85 : 1 en 2
Zingen: Psalm 32 : 1

Geliefden, het Woord dat wij u thans willen bedienen, kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, Kolossensen 2 vers 1 t/m 15.

Wij vragen uw aandacht voor: “Het gekruiste handschrift,” waarvan u in het 14e vers kunt lezen:

Uitgewist hebbende het handschrift, dat tegen ons was . hetzelfde aan het kruis genageld hebbende.

- 1e. Dit herinnert ons aan het duister verleden.
- 2e. Het doet ons ervaren de kracht der verzoening.
- 3e. Het vestigt ons oog op de zekere overwinning.

Deze brief heeft de apostel Paulus geschreven vanuit Rome, waar hij gevangen zat om het woord van God en om het getuigenis van de Heere Jezus Christus. Daar in Rome heeft hij gehoord van de gemeente van Laodicéa en van de gemeente te Kolosse.

Kolosse was een stad in Klein Azië. Een beetje landinwaarts gelegen, niet zover van Laodicéa, waar ook één van de zeven brieven, die Johannes op Patmos moest schrijven, aan gezonden is.

Dit Kolosse heeft Paulus evenwel zelf nooit gezien; althans hij heeft daar nooit gewerkt en kende de gemeente van Kolosse dan ook niet.

Door Epafraas of Epafroditus is die gemeente gesticht geworden. Epafraas, die Paulus de getrouwe dienstknecht van Jezus Christus noemt, heeft daar het evangelie van Gods genade gepredikt en de Heere wrocht mede. Zo is daar die gemeente van Kolosse ontstaan en Paulus heeft van de liefde en ijver van die gemeente gehoord.

En dan denkt Paulus niet: “O, het is Epafraas maar; die zal toch wel niet zo gewerkt hebben als ik en wel niet zo'n gemeente gesticht en onderhouden hebben zoals ik dat gedaan heb, de uitnemendste van de apostelen.” Nee, dan keurt hij — en dat is altijd de vrucht van Gods genade — dan keurt hij ook dat werk van Epafraas, waar de Heere getuigenis van gegeven heeft, goed. En het stemt hem tot grote blijdschap dat de Heere niet alleen zijn werk, als apostel der heidenen, zegenen wil; maar dat ook het werk van

Epafras tot verheerlijking van de naam van Christus en tot meerdere uitbreiding van Zijn koninkrijk, door den Heiligen Geest bekrachtigd is geworden.

Hij schrijft dus vanuit Rome deze brief en wij bemerken in deze brief niet alleen zijn innige liefde tot die gemeente, maar ook zijn verontrusting.

Want, zoals het in zovele gemeenten gegaan is, waar op de bazuin van het evangelie geblazen is en de gemeente zich geroepen wist tot de geestelijke strijd, zo kwam er ook in de gemeente van Kolosse al vroeg een afwijken van de waarheid, onder invloed van onderscheiden leraren. Er waren namelijk Joods-Christelijke leraars, die de jonge gemeente van Kolosse wilden beïnvloeden met de oude ceremoniële wetten en de heidengemeente wilden noodzaken zich te laten besnijden.

Deze leraars zeiden: "Als je je niet laat besnijden, dan heb je geen deel in het rijk van God. Dat moet je doen!" zeiden ze. En met de eis van het wegnemen van de voorhuid, bezwaarden ze deze mensen met de ceremoniële wetten van de Oud-Testamentische eredienst, die juist door Christus vervuld geworden was.

En deze "besnijdenis" stond niet op zichzelf; dat was niet zomaar een teken, waarvan ze zeiden, nu ja, alleen die besnijdenis. Maar aan die besnijdenis hingen een heleboel wetten en voorschriften, waarvan de apostel straks zegt: "Raak niet, en smaak niet, en roer niet aan." Deze voorschriften hadden wel een schijn van rechtzinnigheid, een schijn van oprechtheid en een schijn van wijsheid, "maar," zegt de apostel in het laatste vers: "het is ook niet meer dan schijn." Het is in wezen alles eigenwillige godsdienst en nederigheid en in het lichaam niet te sparen, doch ze zijn niet in enige waarde, maar tot verzadiging van het vlees.

Dat was aan de ene zijde de dwaling van de Joods-Christelijke leraars, die deze heidengemeente wilden bezwaren en haar wilden beroven van de vrijheid in Christus, die haar ontvangen had. Terwijl er aan de andere zijde leraars binnengekomen waren, die voorlopers waren van de latere Gnostieken, met een niet in enkele woorden samen te vatten dwaalleer. Zij zeiden: "Je mag "zo maar" niet tot Christus gaan hoor! Je mag "zo maar" niet de toevlucht nemen tot het hoofd van het lichaam. Weet je wat je moet doen? Je moet de engelen als tussenspraak verzoeken." En daarvan zegt de apostel in het 18-de vers: "Dat niemand u overheerse naar zijn wil in nederigheid en dienst der engelen, intredende in hetgeen hij niet gezien heeft, tevergeefs opgeblazen zijnde door het verstand van het vlees." Die Gnostieken, (Gnosis is het Griekse woord voor kennis) alsmede de voorlopers van die Gnostieken, die hadden een andere weg der verlossing uitgedacht, dan Jezus Christus en Die gekruist. Daar komt het in het kort op neer.

Ze zeiden: "Dat gaat zó maar niet, je kunt zó maar niet door Christus zalig worden; je moet de hulp van engelen inroepen." Maar dan zegt Paulus: "Dat schijnt wel erg nederig, maar dat is in feite niets anders dan eigen-gemaakte

godsdienst.” Hij noemt het: “Intreden in hetgeen zij niet gezien hebben, tevergeefs opgeblazen zijnde.” Het zijn "warhoofden" zegt de apostel, ze hebben wel een hoop kennis, maar ze steunen niet op de grond die God zelf in Sion gelegd heeft en ze gaan het "Hoofd" Christus voorbij en buiten dat Hoofd kunnen de leden niet leven.

Dan roept hij de gemeente van Kolosse weer terug tot de "eenvoud" van het evangelie; zoals ze dit eerst ontvangen hebben door Epafras.

En dan zegt hij in het dertiende vers: ”En Hij heeft u, (Kolossensen), als gij dood waart in de misdaden, en in de voorhuid uws vleses, mede levend gemaakt met Hem, al uw misdaden u vergevende.”

De Joden wilden de besnijdenis en dan zegt Paulus: "Nee! God heeft het mes — van Zijn verkiezende liefde — gezet in uw leven en toen heeft Hij de voorhuid uws vleses van u weggenomen." Als hij zegt: "In de voorhuid uws vleses", dan bedoelt hij dat niet letterlijk, want die Kolossensen waren niet besneden, zij waren heidenen. Maar dan bedoelt hij dat geestelijk, want die besnijdenis had een geestelijke betekenis. Wanneer iemand — onder Israël — besneden werd, dan had dat de betekenis van het wegnemen van het lichaam der zonde, van het zondige vlees, van het verdorven vlees, dat moest worden afgesneden, dat moest worden weggedaan. Dat was het teken van "het sterven met Christus", van "het afleggen van de oude mens".

Zoals nu de doop het ondergaan in het doopwater betekent, het sterven, het verdwijnen van uw oude natuur, van uw zondig leven, zo betekent nu ook het verrijzen uit het graf van het water, de opstanding met Christus.

Zo was het onder het Oude Testament met de besnijdenis. “En,” zegt de apostel Paulus: “Kolossensen, u zijt dan wel niet besneden in het vlees, maar dat behoeft ook niet, want God heeft u de "ware zaak" gegeven, waar dit maar een teken van is. God heeft u die "betekende zaak" gegeven. God heeft het mes in uw leven, in uw hart gezet en nu heeft hij de voorhuid uws vleses weggenomen.” Dit nu was het grote voorrecht dat God in die gemeente van Kolosse gekomen was met de kracht van Zijn Geest, met Zijn opstandingskracht.

En hoe was die gemeente van Kolosse? Paulus zegt: “Hij heeft u, toen u dood waart in de misdaden en in de voorhuid des vleses, levend gemaakt met Hem. U leefde naar de begeerlijkheid van het vlees en u was dood in de misdaden.” Wanneer de ziel van het lichaam scheidt, dan noemen we een mens "dood". Het lichaam gaat dan over tot ontbinding. Nu, zo is een mens, die niet levend gemaakt is door Christus; die wordt door God als een dode gezien, dood in zonden en misdaden, omdat hij van Gods gunst en van Zijn zalige gemeenschap afgescheiden is.

Als we niet wedergeboren zijn, als we God niet liefhebben, als God ons deel niet is en als ze in de hemel niet weten: “Ik weet, dat gij zoekt Jezus,” dan zijn we dood, dan zijn we van God afgescheiden en uit Gods gunst en zalige gemeenschap uitgebannen.

Ik zei reeds: "Wat dood is in het natuurlijke, dat gaat over tot ontbinding." Zo ook gaat de mens, afgescheiden van God, over tot geestelijke ontbinding. De dood waarin we allen neergezonken zijn, waarin we allen geboren worden, die gaat steeds voort. Die dood, dat is een ontbindend proces in ons aller leven. Niemand leeft gelijk gisteren, niemand blijft dezelfde in dit leven. De mens die dood is, en van God gescheiden, die wordt steeds ellendiger, steeds harder, die komt innerlijk steeds meer in opstand tegen God. Die wordt steeds kouder, steeds steenachtiger tegenover God.

De Heere zegt het bij monde van Salomo, die het onze jonge mensen toeroept en zegt: "Zoek toch den Heere, terwijl je nog jong bent, want als je ouder wordt, dan word je steeds harder, zo hard als een steen." Zovelen zeggen in de ouderdom: "Ik heb geen lust meer in dezelve." Hoort u, dat is het woord van God. De dood, dat is het doorgaande proces van de ontbinding. Maar nu is de Heere door Zijn opstandingskracht in de burgerlijke gemeente van Kolosse binnengekomen en heeft daar Zijn gemeente gesticht.

Daar heeft Hij de wondere kracht van zijn opstanding verheerlijkt en daar heeft Hij de voorhuid des vleses afgesneden. En hen, die dood waren in de zonden en misdaden, levend gemaakt met Hem, al hun misdaden hen vergevende. Hier spreekt de apostel over de opwekking van de Kolossensen, in verband met de opwekking van de Heere Jezus Christus. In de levendmaking, in de wedergeboorte, wordt de zondaar uit de dood, die ik u zo even tekende, uit die staat der ontbinding, verlost. Hij wordt afgesneden; de voorhuid des vleses wordt weggenomen en hij wordt met Christus "gerechtvaardigd" voor God.

Zie, dat is het grote wonder der wedergeboorte. Hij heeft u mede levend gemaakt met Hem. O, het is niet genoeg, dat Christus gestorven is en voor ons uit het graf is opgestaan. Het is nodig, willen we getroost ons levenspad gaan en uit deze wereld verscheiden, dat wij met Hem worden levend gemaakt. O, let er op, geliefden, hoe schoon de heerlijkheid van Christus' opstanding u ook geschilderd moge worden en het is onovertreffelijk om van de opgestane Jezus te spreken; ja, het is met geen woorden te zeggen, welke zaligheid het is, dat Hij niet in het graf gebleven is, maar dat Hij van de Vader gerechtvaardigd is en in Hem de schuld van Sion uit het boek van God is weggedaan. Maar willen we de troost van dit heil ervaren, dan is het voor een ieder van ons nodig, met Christus levend gemaakt te worden. Dan is het nodig, dat de opstandingskracht van Christus zich heel persoonlijk ook aan ons meedeelt. O, wij mogen geen rust hebben en een mens kan ook geen wezenlijke rust hebben, voor hij weet ook met Christus te zijn opgewekt.

En zie, geliefden, daar is het nu de tijd voor. Wij leven in de Paasdagen. Op het Paasfeest hebben we gezien het heerlijke en heuglijke feit, dat Hij uit de dood verrezen is. De kluisters van het graf verbroken hebbende, is Hij opgestaan uit de dood. Hij deelt Zijn levensvolheid nog mee aan zoekenden,

aan wenenden, aan verlorenen, en aan ongelukkige en ellendige mensen. Hij gaat naar Galilea om vandaar uit Zijn koninkrijk over de ganse aarde in bezit te nemen. En als u nu vandaag hier gekomen bent, dan bent u gekomen onder de kracht van de opgestane Christus. Zegt u dit niets? Kan dit uw hart niet ontsteken van verlangen, om nu ook met die kracht bedeed te worden? Want hoort toch, geliefden, als u voortleeft in uw oude leven, als het voor u alléén maar is "eten en drinken" en zoveel mogelijk van deze wereld genieten, dan bent u toch in een staat van ontbinding. Hoe vreselijk ook dit woord in uw oren mag klinken. Het is de naakte werkelijkheid. Dan mag u zich nog zo opsieren aan de buitenkant en dan mag u nog zoveel plichten hebben, maar u bent toch in een staat van ontbinding. Uw ziel raakt steeds lossier van God. Uw ziel raakt steeds harder in het voorbijgaan van God. O zondaar, hoor toch de stem van God. Laat die ook vandaag nog in uw doodstaat mogen doordringen. Buig toch uw knieën en breid toch uw hart voor God uit, en zeg het toch, hoe hard, hoe leeg en hoe koud uw ziel is. Opdat Hij u met Zijn levenskracht vervullen en uw ziel wegsmelten mocht in Zijn kracht. Dat is mogelijk en dat doet de Heere, als Zijn woord gepredikt wordt en daarom: grijp Hem aan, terwijl Hij nabij is. Grijp Hem aan met uw dode handen, grijp Hem aan met uw verloren leven, opdat Hij zich over u ontferme. Hij heeft het bij die Kolossensen ook gedaan, die waren even dood als u en ik, zij waren even ver weg van God. Maar toen is het opstandingslicht gekomen. "Toen," zegt de apostel, "tóen heeft Hij de voorhuid van uw vlees weggenomen en heeft u mede levend gemaakt met Hem, al uw misdaden u vergevende."

O Kolossensen, is dat geen groot voorrecht, toen heeft God u de misdaden vergeven. Die misdaden, waar u eertijds in geleefd hebt, die zijn u allemaal vergeven. En daar hebben die Kolossensen iets van gezien. Door de verkondiging van Epafra hebben ze iets van dat "handschrift" gezien en nu roept de apostel deze Kolossensen toe: "Herinnert u toch het duister verleden. O, ziet toch eens in, wat dat "handschrift" der zonde betekende."

Als we het hebben over het handschrift, dan is dat iets dat in onze tijd met een andere naam genoemd wordt; je zou nu kunnen spreken van een schuldbekentenis.

Het gebeurde wel, dat iemand die vrij was, door moedwil of onachtzaamheid in schulden raakte en dat het zover kwam dat hij zijn bezittingen moest verkopen. Ja, zelfs zover, dat hij zijn lichaam moest verkopen en slaaf worden. Dan werd voor hem een schuldbekentenis of een handschrift gemaakt. En dat handschrift, dat moest door de schuldenaar zelf ondertekend worden en dat droeg degene bij zich, bij wie hij schulden had gemaakt. Die kon het altijd en overal tonen. Zo'n handschrift belette de schuldenaar in vrijheid te gaan. Wee die man wanneer hij uit zijn slavernij zou weggelopen. Wee die man, wanneer hij op een andere plaats, als een "vrije" zou gaan leven; dan zou de heer het handschrift tonen en de

gemeenschap waarin hij leefde zou weten dat deze man schuldig was. Kijk maar, de man kan het niet ontkennen, hij heeft het zelf ondertekend.

En nu zegt de apostel Paulus: “Kijkt u nu eens naar dat handschrift, dat handschrift dat tegen u was. Kijk eens naar de schuldenlast, die God van u weggenomen heeft, toen u met Hem opgewekt bent uit de dood. Toen heeft Hij u al uw misdaden vergeven.”

Geliefden, het is soms nuttig terug te denken aan het "eertijds"; ook voor Gods kinderen is het nuttig. Wij vergeten zo vaak, wáár God ons gevonden heeft en hòe God ons gevonden heeft. We hebben allemaal in ons de wortel van de hoogmoed, ook na ontvangen genade. Wij verheffen ons zo vlug op hetgeen we uit genade, om niet, van God gekregen hebben. Dat is onze verdorven aard en het medicijn daartegen is, dat we gedenken aan ons handschrift.

God heeft, toen Hij ons met Christus levend maakte, ons dat handschrift laten zien; ons dat handschrift doen bewenen en ons dat handschrift doen aanvaarden. Dat zijn drie dingen. Daar hebben we in ons leven kennis mee gemaakt. Toen God onze ogen opende, liet Hij ons het handschrift zien. Het handschrift, dat Oud-Testamentisch de bediening der schaduwen was. Wanneer zij met offers kwamen bij de priester, dan werd dat offer aangenomen, en dat offer werd verteerd door het vuur.

Dat was het handschrift der zonde. Nu zag de Israëliet: “Dat is mijn plaats op dat altaar, mijn bloed moest vloeien en ik moest mijn leven afleggen.” Dat handschrift was tegen hem; die wet der ceremoniën veroordeelde de Jood. De apostel zegt: “Hetwelk enigerwijze tegen ons was.” Ja, want in die wet der ceremoniën was een heenwijzen naar het bloed, een heenwijzen naar de verlossing. Zoals de Israëliet het dier zag slachten, zo wist hij, zo moet ook ik geslacht worden. Zo moet ik geoordeeld worden, zo moet ik verloren gaan, vanwege Gods gerechtigheid.

Zo is het ook bij ons, geliefden. Als God Zijn deugdenbeeld voor onze ziel opricht, wanneer Hij ons levend maakt met Christus, dan is het eerste levensteken: dat we in de spiegel van Zijn heilig deugdenbeeld onze onvolmaaktheid zien. Dan zeggen we: “O God, wat ben ik toch voor een mens? Wie ben ik toch van mijn jeugd af aan voor U geweest? Ik ben zo'n zondaar, o God. Ik, die wellicht in mijn eigen gerechtigheid wel meende, het er beter afgebracht te hebben, dan mijn buurman. Ik, die meende U vele diensten bewezen te hebben, ik ben een verdorven schepsel. Ik heb zulk een verkeerd hart, ik heb altijd mezelf bedoeld.

Of ik, die misschien in de gruwel der zonde wandelde, in bedrog en lastering en diefstal en in hoerelij. Ik ben die man, ik ben die vrouw, die zulk een goddeloos leven leidde!” Dat handschrift, zeg ik, dat wordt gelezen door zulk een zondaar.

Hebben wij ons handschrift wel eens gelezen? Heeft u in de spiegel — van het deugdenbeeld van God — uzelf weleens gezien? Dat is een vernederend gezicht, dat is een gezicht, dat u alle hoogmoed doet verliezen, alle

waardigheid, die u uzelf hebt aangemeten. Dan gaat u dat handschrift niet alleen lezen, maar ook bewenen!

Er zijn veel mensen die uitgebreid praten kunnen over hun zonden. O, ze weten goed, dat ze dood zijn in de zonden en de misdaden, maar je ziet ze nooit wenen. Het lijkt hun meer een oorzaak van genoeg te zijn, als ze uit hun vroeger leven vertellen, hoe goddeloos ze wel geweest zijn. Maar dat is niet tot onze eer.

O, als u uw goddeloosheid ziet — in het licht van het uitgewiste handschrift — dan zal er nooit een lach meer op uw aangezicht komen, als u denkt aan uw duister "eertijds". Dan zult u met veel tranen en droefheid dat duister eertijds bewenen. Ik zeg het nogmaals: ze lezen niet alleen het handschrift, maar ze leren het ook bewenen en belijden: "Heere, dat is het! En dat, tegen zulk een God, Die het waard is gediend, gevreesd en geprezen te worden.

Heere, ben ik zo hard geweest en heb ik U zolang laten kloppen? Heb ik mij tegen al Uw liefde verzet? Tegen den Heere en tegen Zijn gezalfde? Heb ik — met hoog verheven schild — altijd tegen U gestreden? Heere, ik ben beschaamd en schaamrood, en ik durf mijn aangezicht voor U niet meer op te heffen. O God, ik heb tegen U overtreden!" Ziet, dan gaan we op de heup kloppen, omdat we tegen God overtreden hebben, tegen zulk een goedertieren, zulk een genadig en rechtvaardig God.

En tenslotte: Dat handschrift, dat wordt ook aanvaard!

Niet alleen gelezen en beweend, maar ook aanvaard. De schuld wordt erkend; hartelijk erkend. Dan heeft onze vriend het niet meer gedaan. Dan zeggen we niet meer: "Ja hoor, die jongen heeft me verleid, of m'n vrouw, of m'n man, of m'n kinderen, of deze wereld, of de mensen van tegenwoordig, of die verdorven maatschappij, of al die gebreken van de kerk."

Maar dan zeggen we: "Heere dat heb ik gedaan! Ik ben dat kind der wereld en ik ben het verderf der aarde. Ik ben een schandvlek op de wereld geworden. O God, dat heb ik gedaan, dat is mijn schuld. Dat beken ik voor U en dat aanvaard ik."

Let er op, geen van deze drie dingen kunnen ontbreken. In het hart van de oprechte zullen ze alle drie, in meerdere of mindere mate gevonden worden. Het lezen, het bewenen en het aanvaarden van het handschrift. Het van harte bekennen: "Heere, dat is waar!"

En wanneer hebben nu die Kolossensen dat handschrift aanvaard? Dat hebben ze aanvaard, toen ze met Christus waren levend gemaakt. Zolang je nog dood bent in de zonden en in de misdaden, lees je het niet. En als je het leest, beween je het niet. Er ontbreekt altijd wat aan.

Er zijn mensen, die het handschrift lezen en er nog bitter over kermen ook, denk maar aan Judas en Saul, maar ze hebben het nooit aanvaard. Ze hebben het handschrift willen bedekken. Ze hebben het willen verscheuren, maar ze hebben het handschrift nooit aanvaard. Maar waar deze drie dingen

gevonden worden, namelijk het lezen, het bewenen en het aanvaarden, is dat de vrucht van de opstanding van Jezus Christus.

O, heft toch uw hoofden omhoog, alle bekommerden, alle vreesachtigen van hart, allen, die tobben en zuchten over uw verhouding tot God. Als u het gelezen hebt, hebt u het ook beweend en toen u het beweend hebt, toen hebt u het ook aanvaard. Dat is het zekere bewijs, dat het handschrift reeds van u weggenomen is; dat de schuld van u reeds uit Gods boek is gedaan. Alleen uw ogen zijn nog blind, gelijk de ogen van de Emmaüs-gangers. Hij wandelt reeds in het midden van u, maar u kent Hem niet. U staart maar op dat kruis en dat kruis spreekt van gerechtigheid en van oordeel en van toorn en gericht, maar u ziet de Opgestane niet, Die reeds het graf ontvloden is. Ja, Die de kluisters van het graf verbrak en achter Zich gelaten heeft en opgestaan is tot uw verlossing. O, bedroefde zielen, heft uw hoofden omhoog, want u bent met Christus levend gemaakt.

Dit aanvaarden van de schuldbrief, dit aanvaarden van het handschrift, dat tegen u is, dat is alleen mogelijk door goddelijke genade, door de liefde van Christus. Was de liefde van Christus in uw ziel niet uitgestort, u was nooit schuldenaar geworden voor God. De wet leert het niet en Mozes vermag het niet, maar Christus doet ons voor het handschrift buigen.

Nog veel heerlijker zaken gaat de apostel ons vertellen, hij zegt: “Dat handschrift is uitgewist — dat tegen ons was — in inzetten bestaande, hetwelk enigerwijze tegen ons was. Hij, Jezus, heeft dat weggenomen en aan het kruis genageld.” Hij spreekt hier dus van dat handschrift, dat door de schuldenaar zelf ondertekend is. En wat is er nu met dat handschrift gebeurd? Er staat letterlijk: dat handschrift is gekruist.

Men was dus oudtijds ook al van gedachte en had ook al de gewoonte, dat wanneer dat handschrift voldaan was, of wanneer de schuldeiser de schuld kwijtschold, dat men door dat handschrift een kruis zette. Of, wanneer het met was of in klei geschreven was, dat men dat handschrift uitwiste. Dat betekende dus: De schuld is weggedaan. Het handschrift is uitgewist. En dat beeld gebruikt hier de apostel. Hij zegt: “Gemeente van Kolosse, dat handschrift, dat was tegen u! Dat hebt u gelezen en dat hebt u beweend en ook aanvaard. Dat alles was nu de vrucht van de opstandingskracht van Christus.” Hij zegt: “Denk daar nu eens over na, hoe dat nu mogelijk is, dat dat handschrift werd uitgewist.”

Wij mensen kunnen elkaar de zonden vergeven zonder genoegdoening en u kunt de schuldbrief verscheuren en zeggen: “Ach, arme man, ik heb medelijden met je, je kunt het niet betalen, kom maar hier, ik zal het verscheuren. Ik zal er nooit meer aan denken. Ik zal er nooit meer op terugkomen. Heb je het gezien? Hier uw schuldbekentenis, neem hem maar mee. Of, ik verscheur hem voor u en werp hem in het vuur.” Dat kan, geliefden, omdat wij zondige mensen zijn. We worden daartoe zelfs geroepen door de Heere, om daardoor barmhartigheid te bewijzen, omdat óns barmhartigheid bewezen is.

Maar dat kan God niet. God kàn niet net doen, alsof we niet gezondigd hebben. God kan ons "zomaar" niet in Zijn gemeenschap opnemen, alsof we geen vijanden waren. O nee, er moet betaald worden! Al die schulden, die hele rekening moet betaald worden. En nu zegt Paulus: "Gemeente van Kolosse, dat handschrift, dat is van u weggenomen en u hebt er geen cent aan betaald, geen cent. Maar het is wèl betaald, gemeente van Kolosse, dat heeft Jezus Christus betaald en dat heeft Epafras u verkondigd. Hij heeft u voorgesteld de uitnemende rijkdom van Gods genade, in de openbaring van Jezus Christus."

Dan neemt hij als het ware die gemeente van Kolosse mee naar het kruis. En dan zegt hij: "O gemeente, laat u toch niet afvoeren van de waarheid door die ijdele filosofie en door die dwaze wijsheid der mensen. Laat u toch niet bezwaren door het juk der ceremoniën, want het is een rover van de eer van Jezus Christus." O, dat moesten alle zuchtende zielen toch eens in het oog houden. Dat moesten al die mensen, die onder de wet en geboden gebogen gaan en zij die nog menen God een dienst te kunnen bewijzen — opdat Hij hen een wederdienst zou kunnen bewijzen — die moesten dat toch eens zien. U bent niet alleen uzelf tot een dwaasheid; maar u bent ook God tot een dwaasheid: U rooft toch de eer van God zo! U maakt de naam van Christus teniet!

O, hoort toch de stem van God door de mond van de apostel. Komt toch mee met die gemeente van Kolosse en laat ons eens zien, hoe het mogelijk is, dat we de schuldbrief lezen, bewenen en aanvaarden. Dat komt geliefden, omdat door God die schuldbrief aan het kruis gehecht is. Wilt u de uitgewiste schuldbrief zien, wilt u het gekruiste handschrift zien, sta dan nog even stil bij het kruis. O, Paulus heeft niets anders willen weten dan Jezus Christus en Dien gekruist. Omdat Hij het handschrift is. Hij hangt daar als een vloek, als een oordeel en al de zonden zijn op Hem geschreven en Hem toegerekend. Ziet u Zijn striemen niet, ziet u Zijn wonden niet, die de doornenkroon gemaakt heeft? Ziet u de wond niet in Zijn zijde? Ziet u Zijn handen niet uitgestrekt, met spijkers aan het hout genageld? Ziet u het bloed niet langs Zijn heilig lichaam stromen? Dat zijn al úwe zonden die Hem als een "vloek" aan het kruis doen hangen. Doordat Hij zich in de dood, ja, tot in de dood des kruises vernederd heeft, heeft Hij betaald voor al de zonden, die op Hem geschreven waren. Hij als een vloek, van God verlaten en buiten geworpen, was ook tevens de betalende Borg, Die al onze ongerechtigheden op Zich genomen heeft. O gemeente van Kolosse, zult u dan tot uw zaligheid iets anders willen weten dan Jezus Christus en Dien gekruist? Gemeente, het geldt voor ons ook. Precies zo als het gold voor de gemeente van Kolosse. Ach, waar zitten we dikwijls in vast. Wat zoeken we het toch vaak buiten Jezus. Wat zitten we toch dikwijls in onszelf te wroeten. Had ik dit en was ik nou maar eens zo en mocht ik dat nou maar eens.... Kom mee naar het kruis. Hebt u ooit geweend over uw zonden; hebt u ooit dat handschrift aanvaard uit de hand van God; kom dan mee naar

het kruis. Daar is het handschrift uwer zonden door God doorgekrast. Niet, omdat Hij niet meer aan uw zonden dacht, maar omdat Hij volkomen genoegdoening vond in het offer van de Zoon Zijner eeuwige liefde. O wat een liefde baart de openbaring van dit gekruiste handschrift. Of niet?

Kan dit onze ziel niet vertederen? O Jezus, dierbare Jezus, in Uw vlees is onze voorhuid gekruist, is onze zonde gekruist, is onze schuld gekruist. En, geliefden, nu is dit het grote voorrecht, want de schuldenaar mocht zèlf dat handschrift niet verscheuren. Het had ook geen waarde, als hijzelf het handschrift verscheurde, want dan zou zijn heer hem alras een nieuw handschrift voorhouden met dezelfde schulden. Maar nu is dít het grote voorrecht, dat dit handschrift niet door ons teniet gedaan is, maar door God is doorgekrast en weggenomen. Toen Hij Christus uit de doden opgewekt en verhoogd heeft, toen heeft de Vader een kras, een kruis gegeven door het geschreven handschrift. De opwekking van Christus is onze rechtvaardigmaking! En de bewening en de aanvaarding en het lezen van deze schuldbrief is het bewijs dat we mèt Christus zijn levend gemaakt en dat de voorhuid des vleses — van ons zondige vlees — gekruisigd is met Hem. O, bewonder dit voorrecht, kom, sta stil bij dit grote heil.

Gekruist, en weggenomen en dat wel door de allerrechtvaardigste Rechter. Want het is niet hetzelfde, wie u vrij verklaart, dat is in het natuurlijke leven ook niet zo, geliefden. Als u voor de rechter moet verschijnen, dan hebt u er niets aan als uw buurman zegt: “Houd maar moed, ik zal m'n best wel voor je doen.” Alleen de rechter zal straks zeggen of ik schuldig ben, of dat ik vrij ben. En zo is het ook in onze ziel, is 't niet waar? Al zeggen onze vrienden: “Het staat wel goed met jou.” Al is het beginsel van het nieuwe leven in ons hart, daar hebben we geen vrede mee; al hebben we onszelf wel eens mogen troosten met het woord der waarheid en al heeft de Heilige Geest bij ogenblikken de kenmerken van het nieuwe leven ons doen zien. En dat is groot, zodat we verwonderd en verootmoedigd God gedankt hebben, dat Hij zijn hand naar ons wilde uitstrekken, die dood waren in de zonden en de misdaden. Maar, weet je waar je bevrijding vindt van je schuld? Weet je, waar je verbreking vindt van de kracht van de wet? Weet je, waar het pak der zonde van je ziel afglijdt? Aan het kruis, aan het kruis, glijdt het pak van de zonden van je ziel af. Dat heeft God bevestigd in de opstanding van de Heere Jezus Christus. En nu zijn wij mèt Hem levend gemaakt. O, blik dan nog eens terug naar dat gekruiste handschrift. De schuld en zonden verre van ons gedaan. “En heeft hetzelve uit het midden weggenomen,” staat er. “hetzelve aan het kruis genageld hebbende.” En als de Rechter vrijspreekt — als de hoogste Rechter vrijspreekt — dan ben je vrij. Nu, die hoogste Rechter, Die heeft vrijgesproken. In de opstanding van Christus heeft Hij alle schuldigen, die dat gekruiste handschrift lezen, bewenen en aanvaarden, voor eeuwig vrijgesproken. Kom, laat uw ziel daar nu eens weiden met een verwond'rend oog. En zo menigmaal als de Heilige Geest, door het geloof ons aan die Gekruiste verbindt, ontvangen wij uit de

opstanding van Christus kracht om te zeggen: “Dood, waar is uw prikkel, hel, waar is uw overwinning? Hij in mijn plaats aan het kruis. Het handschrift der zonden, dat tegen me was, is aan het kruis gehecht en dan ben ik vrij.” O, wat daalt hier een liefde uit in ons hart. Die oceaan is niet te peilen, is niet met maten te meten, is niet uit te spreken. Dan buigen wij het hoofd en dan roepen wij het uit: “O lieve, o dierbare Jezus, voor mij dit alles geleden; voor mij U overgegeven tot in de dood, tot in de bittere kruisdood. Voor mij van God verlaten; voor mij gehangen tussen hemel en aarde als een schandvlek en als een vloek. Voor mij, o God, ik zal U eeuwig loven, omdat Gij het hebt gedaan, want U zijt het waardig.”

Hier ontvangen we niet alleen liefde tot Christus, maar als we verder mogen zien op de gift des Vaders, Die Zijn Zoon overgaf om — als een gekruist handschrift — daar te hangen tussen hemel en aarde. Als we verder zien naar de opstandingsmorgen, waar de Vader zijn volkomen voldoening toont in het offer van Zijn Zoon, dan komt er een grote, een dubbele, een heerlijke liefde, niet alleen tot Hem, die Zijn leven afgelegd heeft, maar ook tot God den Vader, de Rechter van de levenden en de doden en komt er een vrijmoedig toegaan tot Hem en we roepen het uit: “Lieve Vader, Abba Vader. Heeft U behaagd, heeft U me zó liefgehad, dat U Uw eigen Kind ten dode overgaf, om mijn schuld uit Uw boek te doen? O, Heere, dan wil ik nooit meer zondigen, dan zal ik nooit iets anders meer begeren in hemel en op aarde, dan het offer, wat Gij begeerd hebt.”

Geliefden, in dat offer vinden we vrede, vrede met God door onzen Heere Jezus Christus. O, ik weet het wel, die vrede wordt hier op aarde telkens weer ruw verstoord door de zonde; als we ons oog weer afwenden van het gekruiste handschrift. Maar zo menigmaal we opnieuw op dit gekruiste handschrift zien, vinden we allerlei vertroosting in Zijn wonden. En eindelijk: Dit gekruiste handschrift vestigt ook ons oog op de zekere overwinning. Daarvan spreekt hij in het laatste vers.

Zingen Psalm 85 : 1 en 2

En de "overheden en de machten" uitgetogen hebbende, heeft Hij die in het openbaar tentoongesteld, en heeft door hetzelfde over hen getriomfeerd. Zo, zó wekt de apostel de gemeente van Kolosse op, om nu ook het laatste stuk van hun levensbaan met vreugde te strijden tegen de zonde, de wereld en de duivel, in het besef, dat de overwinning Godes is.

Hij zegt: “Gemeente van Kolosse, u hebt het hier wel moeilijk.” Deze overheden en machten, dat zijn hier de overheden en machten van de boze. Of nu deze boze zich openbaart in die Romeinse keizers, die de Christengemeente vervolgden, of dat de boze zich nu openbaart in de tijd, waarin wij leven, in allerlei wereldzin en zondelust, in de overrompeling door al het goed, wat van deze wereld is, of in allerlei dartelheid en ijdele vreugde. Het zijn allemaal overheden en machten waaronder wij van nature gevangen

liggen en waarmee we na ontvangen genade nog zo machtig veel te strijden hebben.

En nu zegt de apostel Paulus tot die mensen daar: “Luister nu eens, die overheden en machten, waar u nu zo voor vreest, met die slaafse vrees, die u terug drijft naar de wet, die zijn door Hem, Die Zelf het gekruiste handschrift is, uitgetogen, naakt uitgetogen aan het kruis en openbaar tentoongesteld en heeft door hetzelfde, door dat kruis namelijk, over haar getriomfeerd. Dus Kolossensen, als u nu benauwd bent en door onweder voortgedreven wordt, vlucht dan niet tot de ijdele filosofie en ook niet tot al dat wettische gedoe, maar vlucht tot uw Hoofd in de hemel.” Want Hij heeft ze aan het kruis uitgetogen en tentoongesteld. In de dood van Christus, stierf de vijand. In de dood van Christus werd de kop van satan verpletterd; tot een teken dáárvan, dat de vijand overwonnen was. Christus moest niet alleen betalen voor Zijn volk, maar Hij moest ook de vijand verpletteren en dat deed Hij door Zichzelf in de dood over te geven. Hij heeft die satanskop verpletterd en alle machten, die hem ten dienste staan, de kracht ontnomen. Zie geliefden, nu zult u misschien vragen: “Wat heeft dat voor ons te betekenen?” Ach, dat heeft voor ons dít te betekenen, dat ook de machten en overheden, die ons zo menigmaal onder bedwang hebben in dit leven, door Christus aan het kruis openlijk tentoongesteld zijn als onmachtig, om ons voor eeuwig te binden. U zult zeggen: Wat zijn nu voor ons die machten en wat zijn voor ons die overheden? Met Paasmorgen waren het de wachters, was het het ongeloof van Petrus, was het het verkeerd zoeken van die vrouwen. Dat waren de werken des vleses en der duisternis, waar de overste der duisternis zijn hand in had. Bepaalde zonden van hoogmoed we voelen het wel, het gaat niet goed maar we geven het niet over, we laten het niet los. Er kunnen in onze jeugd bepaalde zonden zijn, die ons aantrokken, jeugdzonden, waar onze jongens en meisjes soms onder gebukt gaan en niet van bevrijd kunnen worden. Zonden, waar we misschien tegen worstelen en maar niet bovenuit kunnen komen. O, hoor eens, als er ooit in je leven een lust mag zijn, om de Heere te vrezen, als je ooit in je leven het handschrift leest, dat tegen je is en als je bedroefd wordt over je zonden, als je voor God gaat bekennen: “Heere, verwerp mij van voor Uw aangezicht toch niet en laat van mij Uw Heilige Geest niet scheiden.” Dan kunnen er zonden zijn in uw leven, waaraan u gekluisterd zit. Weet je wat het enige middel er tegen is? Kom met de inwoners van Kolosse en aanschouw het gekruiste handschrift. Dáár heeft Hij de overheden en machten tentoongesteld en uitgetogen en heeft over hen getriomfeerd. Hij heeft de sterke vijand de kop vermorzeld. En nu is er geen vijand meer overgebleven of er is kracht tegen, in Christus' kruis. Dat geeft moed voor de toekomst, al struikelen we ook telkenmale. Dan moeten we van onszelf dikwijls zeggen: “Heere, zou het niet de laatste keer zijn, dat U mij opricht? Ik kan het niet geloven, dat ik uit deze ongestalte en ellende, waarin ik mezelf gebracht heb, waar ik door eigen schuld in gekomen ben, nog ooit verlost zal worden.” Maar dan richt

Paulus het aangezicht van deze Kolossensen op Christus en dan zegt hij: "Ook over die macht heeft Christus getriomfeerd." Zit u aan de macht van het geld? Christus heeft er over getriomfeerd. Hij heeft alles afgelegd en is naakt uitgestroopt om het handschrift door te halen. Zit u gekluisterd aan uw eigen "ik"? Christus heeft het de doodsteek gegeven, toen Hij het uitriep: "Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede, o Vader."

Aan welke macht der zonde u ook vast zit, zoek het niet in de weg van zelfkastijding. Zoek het niet in de filosofie van allerlei verborgen redenen, waar uzelf geen weg meer uit weet. Ik hoor wel eens mensen spreken over de dienst van God en dan denk ik: Mens u zit in een wargaren. Je kunt er zelf geen weg meer uit en een ander weet er ook geen weg meer uit. Zeg het tegen God, en zeg het ook eens tegen je vrienden, opdat ze misschien met je kunnen strijden om uit de strikken te raken. Zeg toch eenvoudig wat je scheelt, maar zeg ook eenvoudig wat je verlangt. Wat verlang je nu eigenlijk? Het was op Paasmorgen niet onduidelijk, wat ze verlangden; ze verlangden naar den Heere, ze verlangden naar Jezus, naar de gemeenschap met God. Daar konden ze niet buiten. Is dat niet altijd het verlangen van het nieuwe leven? O verheugt en verblijdt u dan in den Heere. Als dit verheugen en dit verblijden in u is, dan is dat de vrucht van de opstandingskracht, die Christus in uw leven verheerlijkt heeft. Keer dan niet terug met de gewassen zeug tot de wenteling in het slijk. Keer niet terug met de hond tot zijn uitbraaksel. Keer niet terug met de inwoners van Kolosse, tot al datgene, waar ge uw leven niet in vinden kunt. Houd in uw smart het oog op God gericht, dan zal de uitkomst niet falen. Het handschrift der zonden, dat tegen ons was, dat heeft Hij aan het kruis gehecht en laat dit steeds uw ziel in wederliefde tot Hem doen ontsteken, om in een teder leven voor Hem te wandelen.

Ik heb straks gezegd: "Dit geeft ons liefde tot Christus, en geeft ons in Christus liefde tot de Vader, Die het alles geschonken heeft en dat geeft ons ook liefde tot de Heilige Geest." O, dan worden we zo zuinig op de werkingen des Heiligen Geestes. Dan willen we de Heere niet bedroeven, dan worden we zo teder van hart. Dan zoeken we Gods aangezicht gedurig. En als we dan ook maar denken in het minste tegen Zijn wil te doen; dan zeggen we: "Lieve Heere, ik zal het niet doen, ik zal liever mezelf prijsgeven, ik zal liever van al m'n vrienden afstand doen, dan dat ik ook maar eniger mate iets tegen Uw heilige wil zou doen.

Als U me dan zó lief had, dat U Uw geliefde Zoon voor me overgaf. Als U me zó lief had, Heere Jezus, dat U aan het kruis voor me sterven wilde, als U me dan zó lief had, dierbare Geest dat U me bewaren wilde voor afval en me leiden tot in de eeuwige gelukzaligheid, o, laat me U dan nooit bedroeven, laat me stilletjes achter U aankomen. Laat me dan aan Uw hand mogen gaan als Uw geliefd kind. Laat me dan nimmer tegenspreken en door de verleiding des vlees en door de verzoeking van de overheden en machten nimmermeer struikelen. Maar mag ik met het oog op U, opgestane

Levensvorst, de laatste dagen van dit moeitevolle leven door-wandelen met het oog op de kroon der overwinning, die U bereid hebt aan het einde van m'n levensbaan.”

Geliefden, dan krijgen we moed om tot de laatste dagen van ons leven door te gaan en die grote overwinning te verwachten, waarin Hij reeds doet delen aan deze zijde van het graf. Kom, heft uw hoofden op, gij bedroefden, die het Paasfeest gevierd hebt, misschien zonder de Paas-koning te zien.

Hij leeft aan 's Vaders rechterhand en het handschrift der zonden dat tegen ons was, is in Hem aan het kruis genageld. In Hem hebben we alles, zo vaak we door het geloof aan de voet van het kruis mogen staan. Dat de opstandingskracht van Christus ons daar gedurig brenge, want we hebben de opgestane Christus nodig om bij het kruis onze schuldbrief te lezen en onze schuldbrief te bewenen en onze schuldbrief te aanvaarden. En als dat dan ook in uw leven is, dan is dat het vaste bewijs, dat u met Christus opgewekt zijt. Welnu dan, zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is en niet de dingen, die op de aarde zijn. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.